Diumenge 25 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 9,30-37): En aquell temps, Jesús i els seus deixebles sortint d'allí, travessaven la Galilea; i no volia que ningú ho sabés, perquè anava ensenyant als deixebles, i els deia: «El Fill de l'home serà posat a mans dels homes, i el mataran, i un cop mort, al cap de tres dies ressuscitarà». Però ells no entenien aquestes paraules, i tenien por de preguntar-li.

I arribaren a Cafarnaüm. I quan era a casa els preguntava: «De què tractàveu pel camí?». I ells callaven, perquè pel camí havien discutit entre ells sobre quin era el més gran. I havent-se assegut, cridà els Dotze, i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser l'últim de tots i el servidor de tots». I prenent un infant, el posà enmig d'ells, i havent-lo abraçat, els digué: «Qualsevol que aculli un d'aquests infants en el meu nom, a mi m'acull. I tot el qui m'acull, no m'acull a mi sinó aquell qui m'ha enviat».

«El Fill de l'home serà posat a mans dels homes, i el mataran, i un cop mort, al cap de tres dies ressuscitarà»

Mn. Pedro-José YNARAJA i Díaz
(El Montanyà, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens explica que Jesús marxava amb els deixebles, vorejant poblacions, a través d'una gran plana. Res millor per a conèixer-se que caminar i viatjar en companyia. Aleshores sorgeix fàcilment la confidència. I la confidència és confiança. I la confiança és comunicar amor. L'amor enlluerna i sorprèn en descobrir-nos el misteri que s'alberga en el més íntim del cor humà. Amb emoció, el Mestre parla als seus deixebles del misteri que rosega el seu interior. Uns cops és il·lusió; d'altres, en pensar-lo, sent por; la majoria de les vegades sap que no l'entendran. Però ells són els seus amics, ha de comunicar-los-hi tot el que ha rebut del Pare, i fins ara així ho ha fet així. No l'entenen però sintonitzen amb l'emoció amb què els parla, la qual és estimació, prova que compten amb Ell, encara que siguin tan poca cosa, per aconseguir que els seus projectes tinguin èxit. Serà entregat, el mataran, però ressuscitarà al cap de tres dies (cf. Mc 9,31).

Mort i resurrecció. Per a uns seran conceptes enigmàtics; per a d'altres, axiomes inacceptables. Ell ha vingut a revelar-ho, a proclamar que ha arribat la sort joiosa per al gènere humà, encara que, perquè així sigui, li tocarà a Ell, l'amic, el germà major, el Fill del Pare, passar per cruels sofriments. Però, ¡oh trista paradoxa!: mentre viu aquesta tragèdia interior, ells discuteixen sobre qui pujarà més alt en el podi dels campions, quan arribi el final de la carrera cap al seu Regne. ¿Potser obrem nosaltres de manera

diferent? Qui estigui lliure d'ambició, que llenci la primera pedra.

Jesús proclama nous valors. L'important no és triomfar, sinó servir; així ho demostrarà el dia culminant del seu quefer evangelitzador rentant-los els peus. La grandesa no està en l'erudició del savi, sinó en la ingenuïtat del nen. «Tot i que sabessis de memòria la Bíblia sencera i les sentències de tots els filòsofs, ¿de què et serviria tot això sense caritat i gràcia de Déu?» (Tomás de Kempis). Saludant el savi satisfem la nostra vanitat, abraçant el petitó estrenyem Déu i ens contagiem d'Ell, divinitzant-nos.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Nosaltres patim els últims turments i ens alegrem de morir, ja que creiem que Déu ens ressuscitarà per mitjà del seu Crist i ens farà incorruptibles, impassibles i immortals» (Sant Justí màrtir)

- «A aquest ensenyament del Senyor [anunci de la seva Passió], sempre!, segueix la resistència dels deixebles. Jesús ens corregeix: l'ascens a Déu es produeix precisament en el descens del servei humil, en el descens de l'amor» (Benet XVI)

- «(...) Per al cristià, 'regnar és servir-lo', particularment 'en els pobres i els qui pateixen, en els quals l'Església reconeix la imatge del seu Fundador pobre i sofrent' (Concili Vaticà II). El poble de Déu realitza la seva 'dignitat reial' vivint d'acord amb aquesta vocació de servir amb el Crist» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 786)